

CHƯƠNG X

Lan xách dù Thùy một cái va li rồi kín đáo đưa mắt nhìn quanh, Sơn Dương lù dù bước tới, Thùy ngẩn người:

- Anh đi đâu mà cũng xách va li?

Sơn Dương cười:

- Tình cờ Nai ạ, hôm nay anh cùng đi một chuyến bay với em mới lạ chứ.

Thùy nhìn chàng:

- Anh...anh chưa hiểu cho Thùy sao?

Sơn Dương giải thích:

- Anh mua vé từ tuần trước rồi, anh định lên Đà Lạt tìm em. Nếu tới qua không gặp em thì sáng nay cũng phải gặp, vì em vô tình mua vé cùng chuyến bay với anh....

- .....

Sơn Dương giơ tay cười với Lan:

- Định mệnh phải không Lan? Đây em coi cái vé máy bay. Anh mua từ trước em nữa ạ, đừng trợn anh vô ích, quả đất tròn.

- Sao hôm qua anh không nói?

- Anh sợ em hủy bỏ chuyến bay thì sao? Vì biết sáng nay thế nào cũng gặp em nên anh mới về ngủ ngon như vậy chứ.

Thùy cười:

- Thảo nào, tối qua coi bộ anh tỉnh gớm.

- Dĩ nhiên, buồn cho anh là em còn tỉnh hơn anh nữa.

Lan vui vẻ:

- Giờ Lan về nghe, về sớm để còn đi học nữa, giao Thùy cho anh đó nghe, gắng giữ cho chặt.

Sơn Dương cười:

- Lan yên chí, hai cánh tay tôi khá dài.

Lan nheo mắt:

- Đừng quên viết thư cho Lan nghe, tuần sau có thể Lan lên đó.

Thùy cười nhẹ, Sơn Dương chọn cái bàn nhìn mông ra phi đạo cho Thùy ngồi rồi hỏi:

- Em nghĩ gì đó?

Thùy lắc đầu:

- Em thấy cuộc đời lạ lùng hơn mọi thứ lạ lùng, lạ lùng đến nỗi mình không thể đoán trước được cái gì gọi là ngày mai của mình. Cách đây một năm, em không bao giờ dám nghĩ tới chuyện đi xa thế này. Và mới cách đây hai tháng em vẫn nghĩ em sẽ có một đứa con. Có đi đâu cũng bỗng nó theo, bây giờ em một mình với chiếc va li như hôm đầu tiên lên đà lạt. Con em chết khi chưa được ra đời.

Sơn Dương an ủi:

- Rồi em sẽ có đứa con khác.

Thùy lắc đầu:

- Em không dám tin, em không muốn nghĩ. Rồi Thành sẽ lấy vợ sẽ có con. Không biết anh ấy có nhớ đến đứa con chưa kịp ra đời của anh ấy không nhỉ?

Sơn Dương hơi cau mặt:

- Nói chuyện khác đi Nai Nai.

Thùy hỏi:

- Anh mua vé máy bay trước Thùy thật không anh?

- Thật chứ, nhóm bạn bè của anh họ đang đợi mình ở trên đó.

Thùy nhìn sâu vào mắt chàng.

- Em cần nó rõ với anh một điều.

- Em cứ nói đi.

- Mãi mãi chúng mình là những ngọn núi cô đơn, mãi mãi em sống như thế này. Em không còn gì để tặng anh cả, anh hiểu không?

Chàng gật:

- Anh hiểu.

- Những ngày còn lại em để tang cho con em, em không muốn gặp anh nữa vì em quý anh. Anh chưa một lần lầm lỡ, anh phải hạnh phúc hơn Thùy. Và cái hạnh phúc đó không có Thùy, bởi Thùy không còn gì cả.

Sơn Dương hỏi:

- Em còn yêu người ta phải không?

Thùy nhẹ nhàng:

- Tình yêu không thể còn hay hết.

- Nghĩa là em vẫn thủy chung với người đàn ông đó, dù họ đã bỏ em đi lấy vợ khác.

Thùy lắc đầu:

- Không ai hiểu Thùy cả... không phải Thùy chung thủy đâu, nhưng tại vì Thùy không còn gì để cho anh. Thùy làm sao quên nổi người ta, vẫn nhớ một người và yêu một người, Thùy không chịu nổi.

- Nhớ khi người ta đã tệ với em như vậy?

- Em có muốn nhớ đâu, em muốn quên chứ nhưng tại em quên không được.

Sơn Dương tự tin:

- Anh sẽ làm em quên, giờ em ăn gì anh gọi?

Thùy lắc đầu:

- Em ăn ở nhà Lan rồi. Anh gọi gì cho anh đi.

Thùy nhìn ra xa:

- Phi trường thường làm em buồn, không hiểu tại sao nữa. Có lẽ tại có một chuyện đi em quá bơ vơ, hồi đó em phải đi một mình, hoang mang ghê anh ạ.

- Bao giờ?

- Hồi em trốn nhà lên Đà Lạt đó, anh nhớ không?

Hai giờ đồng hồ sau họ mới lên phi cơ, Sơn Dương nhường cho Thùy ngồi gần vuông cửa nhỏ, Thùy ngả đầu ra sau:

- Một giấc mơ khó quên?

- Em nói sao.

- Tất cả làm em bàng hoàng như mơ ngủ, khổ một điều là quên không nổi nữa. Anh sẽ khổ nếu anh yêu em.

- Phải vậy mới gọi là tình yêu chứ.

Thùy thẩn thẩn:

- Tối qua anh biết Thùy đi đâu không?

- Chắc em đi dạo phố.

Thùy lắc đầu:

- Em đến nhà Thành, em đi đi lại lại trước nhà Thành, em đứng bên này đường nhìn sang. Em mong gặp anh ấy dù chỉ nhìn thấy anh ấy để giả từ. Điều đó chứng tỏ em còn yêu chồng em phải không anh? Con gái có thể người quên người tình những đàn bà không bao giờ quên được chồng của họ. Dù sao em cũng đã làm vợ, đã có con. Em không xứng đáng với anh nữa.

- Trong tình yêu không có chữ xứng đáng quên rồi à? Anh không buồn em vì những điều đó, nhưng anh buồn vì sự lạnh lùng và dửng dưng của em nhiều hơn.

Thùy kể:

- Thành cũng nói với em như vậy, con chết rồi anh ấy mới về thăm, tụi em ngồi nói chuyện với nhau hằng giờ cũng không cứu vãn nổi nữa.

Thùy vén rèm cửa nhìn xuống đất, rừng núi hiện ra rồi mây từng cụm đã lửng lơ ngoài khung kính, những con sông ngoằn ngoèo len lỏi giữa trùng trùng lớp lớp rừng xanh đậm.

- Gần đến Đà Lạt rồi anh.

Sơn Dương chồm người ra cầm chàng hơi chạm lên vai nàng, thứ mùi hương lạ từ mái tóc nàng toả ra làm đôi mắt chàng chìm xuống không muốn thấy rõ núi rừng dưới đất xa. Thùy ngồi im khi Sơn Dương nói:

- Sài Gòn của em với Thành, nhưng Đà Lạt thì của anh với Nai nai, em hiểu chưa?

Thùy khẽ gật đầu, Sơn Dương tin tưởng:

- Lên đây em sẽ quên hết, anh tin như vậy, đừng quên chúng mình đã có một lần hôn nhau ở trong rừng.

- Lúc đó em còn trẻ.

- Tại em chưa hiểu em đó. Bây giờ mình dễ tới gần nhau hơn em ạ, lúc đó nhìn bụng em anh vẫn nhói tim.

Thùy quay lại nhìn chàng:

- Thật không?

- Thật, em tưởng anh không biết ghen sao?

- Nếu anh ghen anh yêu em sao nổi, em có cả một dĩ vãng dài đằng đằng.

Sơn Dương lắc đầu:

- Yêu không nổi nhưng anh vẫn yêu.

- Cũng như em nhớ thì khổ, nhưng vẫn phải nhớ. Cũng may viên đạn em bắn không giết chết Thành.

Sơn Dương lắc đầu:

- Anh không tin nổi em dám cầm súng Nai ạ.

Thùy buồn bã:

- Chính em, em cũng không ngờ được nữa là anh. Tự nhiên lúc đó em thèm được giết Thành quá. Anh ấy đang ngủ, đàn ông khi ngủ đẹp lạ lùng em muốn giữ mãi hình ảnh đó. Em sợ người đàn bà khác được nhìn anh ấy ngủ, nhưng thôi, sợ cũng không được. Đằng nào người ta cũng được nhìn thấy anh ấy ngủ như em.

Sơn Dương thở ra:

- Em quên đi cho anh vui một chút được không?

Thùy chớp mắt:

- Em xin lỗi anh vậy...

Sơn Dương buồn bực:

- Em không có lỗi gì cả.

Phi cơ lượn từng vòng trên núi đồi miền cao rồi hạ cánh, Sơn Dương lục áo lạnh khoác cho Thùy rồi đưa nàng xuống phi trường Liên Khương. Thùy long lanh như sắp khóc, nàng cúi thủ đi theo Sơn Dương nhóm bạn bè của Sơn Dương lộ nhớ vẫy tay chào. Thấy Thùy họ kêu ồ lên:

- Ô Nai Nai, Sơn Dương tìm được Nai Nai rồi?

Cà Nhót nắm chặt tay Thùy:

- Mừng quá, anh tìm được Nai Nai ở đâu Sơn Dương?

Sơn Dương cười:

- Trời cho đây, món quà bất ngờ nhất năm.

Gấu Trắng hỏi:

- Sóc Nâu đâu Sơn Dương?

Sơn Dương trả lời:

- Mai lên, kẹt chuyện chưa lên ngay được, sao đông đủ chưa?

Sơn Dương hỏi nhỏ Thùy:

- Em về với tụi anh nhé?

Thùy lắc đầu:

- Em hẹn Phước đón ở ga, cho em về đó đã.

Chiếc xe đua màu đỏ vẫn còn nguyên đó nhưng lòng Thùy thật đã khác xưa nhiều quá rồi, Cà Nhót ân cần.

- Sài Gòn làm Nai Nai gầy đi rồi đó.

Thùy cười gượng:

- Tại nóng đó, tại mất mồ hôi và nước mắt nhiều.

Sơn Dương kéo tay nàng:

- Ra xe đã, Cà Nhót lái xe này phải không?

Cà Nhót gật:

- Bây giờ anh đi với Nai Nai để em ngồi chung xe với Gấu Trắng.

Sơn Dương cười:

- Cảm ơn Cà Nhót nhé.

Chàng mở cửa xe cho Thùy rồi phóng xe vút đi. Tóc thùy vẫn để dài bay theo chiều gió, đôi mắt vẫn hoang dại nhìn rất xa xăm, Sơn Dương nói:

- Em thấy đó, Đà Lạt vẫn như hồi em đến.

Thùy gật:

- Chỉ có em là thay đổi và mất mát thôi.

Rừng cây lúi nhanh ra sau lưng. Núi cao chạy nhanh về quá khứ. Con đường đèo vòng vòng những mối tình mãi mãi chạy vòng theo nhau. Chưa kịp nhìn con, con đã chết, chưa kịp làm vợ, chồng đã bỏ. Đời mình là một con số không rất to. Chưa kịp quên Thành, đã ngồi bên Sơn Dương. Thành ơi, dù sao anh cũng là người chia cắt đời em rồi. Những gì anh đã cho em anh không thể đòi lại được nữa. Bao nhiêu lần chúng mình dần thân với nhau, anh có nhớ không? Em nhớ không nổi vì quá nhiều quá say. Dần thân với nhau xong anh chẳng giữ gì trong thân xác anh., Đàn ông dần thân là phóng đi, anh cho em dòng đời sống của anh, em là người nhận, một lần chìm dưới anh em giữ lại trong cái cung điện tâm u của em mãi mãi dòng sinh lực của anh. Bởi vậy xa nhau em nhớ hơn anh nhớ, em khổ hơn anh khổ. Bây giờ anh đang làm gì? Đến ngày nào thì anh đem thân anh cho người khác? Anh dần thân với người ta có khác với em không? Nghĩ đến là em cay mắt rồi. Rõ ràng em còn yêu anh sao hôm anh trở lại em cười với anh em hơn hờ kể chuyện với anh như kể chuyện bạn gái? Em lạnh lùng với anh qua nét mặt rất vui đó. Khi anh nói anh còn yêu em, em đã cười ngất đi. Khi anh đòi cho em một đứa con khác em đã cười ngất nghèo. Khi anh cầm tay em, em đã nhìn nó rất lạnh lùng. Tại sao? Tại sao tôi còn yêu mà tôi lạnh lùng? Tại sao tôi vẫn yêu mà tôi chai đá.

Anh đã buồn bực bỏ đi chiều hôm đó, cánh tay anh còn băng trắng. Căn phòng tình ái của chúng mình còn nguyên đó, ngoan ngoãn và âm thầm. Ngoan ngoãn và âm thầm như cái cung điện trong lòng em. Bây giờ cài then đi ngủ, bây giờ khép cửa triền miên. Anh làm vua trong cái cung điện của em bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm anh còn nhớ không? Bây giờ anh bỏ nước anh đi tìm cung điện khác. Cung điện mang tên Vương Đan Thùy giờ thành cố đô. Thành quách rêu phủ rồi là phế tích. Vua bỏ ngai vàng vua đi mất rồi em cài then lại cho rêu phong buồn. Em đóng hai cánh cửa không còn khít khao vì hong khô môi sấu. Cung điện bỏ hoang cỏ khô vì thiếu nước, thành vách rêu phủ ngày một dày. Cung điện bỏ hoang cho vua đi tìm miền đất khác xây thành xây vách.

Làm sao em quên anh được, vì làm sao cố đô quên nổi những vị vua. Làm sao em quên được hận này khi anh bỏ hoang em, anh dần thân với người khác, khi em u buồn với cánh công tam quan đã đổ nát.

Thùy mở nhẹ cánh cửa nhìn xuống thung lũng vàng. Hương dương nở đầy thung lũng như ngày nào, tưởng như đã xa nàng cũng đứng đây với mệnh mang hình ảnh con cừu mang trong lòng. Nàng tưởng tượng ra nụ cười con, hai mắt sáng long lanh những ngón tay tròn rồi khóc.

Phước khoác áo len tới đứng bên nàng:

- Lại khóc rồi, khóc mãi có làm gì được không?

Thùy kể:

- Mau thật, mới hôm nào ở nhà Miên. Thùy đứng suốt một đêm không ngủ, bây giờ Thành lấy vợ khác rồi, mau ghê.

- Thùy có tính bao giờ về thăm nhà không?

- Thùy sợ cái thành phố đó lắm, phải đeo hai ba lớp mo dày mới về đó được. Mà mình thì không muốn xấu hổ.

- Không xấu hổ thì cứ việc về.

- Mình không xấu hổ nhưng người ta nhìn mãi mình cũng thành xấu hổ. Người ta tạo cho mình những thứ mình không có, Phước không biết sao?

- Người ta cho mình có tội mãi rồi mình tưởng mình có tội thật.

Phước nhắc:

- Vào sửa soạn đi, Sơn Dương hẹn hôm nay đi pic-nic quên rồi à?

- Có gì phải sửa soạn đâu, Phước nhớ đi giày vải nghe, chơi rừng mà đi giày da khổ lắm đó.

Phước tò mò:

- Bao giờ đám cưới mi, thằng Thành lấy vợ rồi mi cũng phải nhớ điều đó chứ.

- Quên sao được.

- Thế bao giờ mi với Sơn Dương làm đám cưới?

Thùy lạnh lùng:

- Không bao giờ cả.
- Tại sao?
- Thùy yêu Sơn Dương.

Phước kêu:

- Yêu tại sao không cưới?
- Vì yêu nên không muốn anh ấy khổ. Tao chưa quên được Thành và con tao.
- Lấy chồng rồi sẽ quên, sẽ có những đứa con khác.
- Con vẫn không phải là nó, đứa con đầu lòng.

Phước lắc đầu:

- Điên khùng nó vừa chứ.

Sơn Dương phóng xe tới, chiếc xe màu đỏ đang bò lên dốc sỏi.

- Thấy chưa hẳn đến rồi kìa.

Thùy lơ đãng:

- Phước sửa soạn chưa? Ra mở cổng cho Sơn Dương đi.

Sơn Dương giơ cao tay vẫy nàng:

- Xong chưa Nai Nai.

Thùy gật đầu quơ những ngón tay chải tóc rồi xách cái bóp trắng đi ra, Sơn Dương đề nghị:

- Đến đón chị Tâm đi cho vui.

Ba người ngồi trên một cái băng ghế nên Thùy ngồi sát vào Sơn Dương. Những con đường của Đà Lạt bao giờ cũng đẹp. Hoa nhiều màu, nhà thưa thớt, rừng xanh rất êm, và trời rất cao. Gió lạnh làm thành phố tình, hoa tươi làm thành phố rất mê man.

Sơn Dương dừng xe trước ngôi nhà chị Tâm đang ở với đứa con nhỏ. Lòng Thùy nao nao khi nhìn mái ngói đỏ vẫn như hôm nào nàng xách va-li đến đây

ngủ nhờ. Chị Tâm bỗng thẳng Dũng đứng đợi trên thềm nhà, Thùy bước tới nắm tay đưa bé ngậm ngủì:

- Dễ thương quá, nếu con Thùy không chết hôm nay chắc nó cũng biết cười như bé Dũng rồi há chị Tâm.

Sơn Dương xách đồ cho chị Tâm ra xe, có con đi đâu người ta cũng linh khỉnh bình sữa với áo quần.

- Chịu khó ngồi chật một tí tới rùng tha hồ rộng nghe chú bé.

Thùy nói:

- Cho em bông nó tí chị Tâm, dễ thương quá.

Chị Tâm cười:

- Lấy chồng đi thiếu gì con, tướng Thùy mấn con lắm đó.

Sơn Dương tủm tủm cười, Thùy hồng hai má cười rất ngoan.

- Phải năn nỉ chị Tâm mới cho Dũng nó đi, vì anh biết Nai Nai thèm con nít.

Thùy chọc cho bé cười, chị Tâm thẳng thần khoe:

- Bố nó chưa biết có nó đó nghe.

Phước chưa hiểu chuyện hỏi:

- Sao kỳ vậy?

- Anh ấy chết rồi Tâm mới trốn lên đây đó chứ, lúc chết anh không biết mình có thai.

Thùy thở dài:

- Chị can đảm hơn Thùy nhiều, chị giữ được con, còn Thùy... tệ quá.

Phước hỏi:

- Anh ấy tử trận hả chị?

Chị Tâm gật:

- Anh là bác sĩ quân y chết ở Quảng Ngãi.

Thùy nựng bé Dũng:

- Dững giống bố phải không chi?

Tâm gật:

- Giống như đúc.

Sơn Dương nói trống không.

- Ước gì mình cũng có một đứa con giống mình như đúc nhỉ.

Thùy cười:

- Khó gì, anh lấy vợ có con liền à.

- Nai lấy anh nghe.

Thùy lắc đầu:

- Thôi lấy chồng một lần điêu đứng rồi, sợ đến già rồi anh ạ.

Vẫn những chiếc dù màu, vẫn những chiếc xe màu rất tươi. Tiếng đàn tiếng hát vang vang từ cánh rừng thưa, những bóng cây ao âm u tiếng reo vi vu đến ngàn đời.

Phước hỏi:

- Anh Sơn Dương biết tên khu rừng này không?

Sơn Dương trả lời:

- Người ta gọi nó là rừng Nhất Linh. Hồi trước Nhất Linh có cái nhà mát ở đây và hay lang thang tìm lan trong núi.

Thùy kêu:

- Hèn gì nó có vẽ nghệ sĩ ghê.

Sơn Dương chọc:

- Rừng mà cũng biết nghệ sĩ nữa hả em?

- Có chưa sao không? Anh không thấy nó reo khi mình tới à.

Bạn bè Sơn Dương ủa ra đón, Thùy bỗng bé Dững nhảy gọn xuống đất, đứa bé lắc lư theo nhịp xe chạy giơ tay đòi mẹ. Thùy cười với Tâm:

- Dễ thương không, biết đòi mẹ rồi.

Tâm khoe:

- Nó lấu lăm Thùy túm được tóc mình là cu cậu sướng quá cười toe nhất định không thả nữa.

Sơn Dương ghé tai Thùy:

- Con mình sẽ lấu hơn thế nhiều, chịu không?

Thùy nheo mắt:

- Chịu cái gì kia?

- Chịu có con.

Thùy cười:

- Thôi sợ rồi, vết thương sâu quá.

Sơn Dương cười:

- Nhát gan thế, cô giáo rồi mà yếu thế, học trò ngoan không Nai?

- Dễ thương, ngổ ngáo và lấu.

- Ngày mai theo đúng chương trình đã định trước bọn anh tới sinh hoạt với học sinh trường em đó.

Thùy gật:

- Em thấy thông cáo bốc thơm ban nhạc du ca của anh dữ quá.

- Mai cô giáo Thùy phải có mục gì chưa?

- Em lo giải khát cho anh được chưa?

- Anh đang khát một thứ, em biết anh khát gì không?

-...

- Anh khát tình yêu của em. Hôm nay em giải khát cho anh đi.

- Nhưng em cũng khát bông cỏ từ lâu rồi thì sao? Anh chọn nhầm cái sa mạc rồi biết chưa? Anh phải đẩy cửa một quán nước có dừa xanh với được chứ.

- Em có hai trái dừa rất tuyệt, tại em quên đó.

- Vỏ dừa đó, đừng ham.

Gấu Trắng hét:

- Giáo chủ khai mạc đi chứ, thủ thi hoài đâu có được.

Sơn Dương quay sang Thùy:

- Vắng Sóc Nâu nó dễ đổ quạu lắm.

Sơn Dương nói lớn:

- Đòi bánh mì hay đòi thịt sóc, nói mau.

Gấu Trắng cười:

- Đòi cả hai.

Thùy hỏi:

- Thủy tiên, đâu anh?

- Đi pháp rồi, học Triết để trở thành triết gia.

- Anh nhớ không?

- Em gái anh, anh phải nhớ chứ.

Thùy nhìn bạn bè:

- Nếu ai cũng sống hồn nhiên như thế này anh nhỉ?

Sơn Dương hỏi:

- Em hết là Băng Sơn chưa?

- Cho em trả lời câu hỏi này của anh sau nhé. Bây giờ em chưa hiểu được lòng em mà với anh em không thể nói dối.

Họ đứng ngồi, họ đàn hát và khiêu vũ rồi ăn giữa trời giữa thiên nhiên xanh ngắt. Không ai buồn nổi trong khung cảnh này. Đôi mắt Thùy vẫn ngơ ngác và hoang dại, tóc vẫn bay rối rít và nụ cười còn rất xa xôi.

Phải ở trong rừng vẻ đẹp của Thùy mới toàn vẹn đáng yêu. Trong một căn phòng trong rạp ciné giữa thành phố Thùy là kẻ lạc loài. Không hiểu sao Sơn Dương cứ nghĩ như thế. Thùy mặc áo thun vàng với chiếc quần rộng màu lá khô và một cái áo khoác bằng da. Khi nàng nhảy múa ca hát đôi mắt nàng long lanh. Khi nàng cười phiến môi hồng tươi lên rục rờ. Sơn Dương say đắm nhìn, bao giờ em hết khô và hết lạnh. Bao giờ thì em quên được người ta? Thùy ngừng lại trên tia nhìn của Sơn Dương cười bằng mắt.

Buổi trưa những cái dù màu bị bỏ trống, họ thích dắt nhau lang thang trên lá khô. Họ thích đuổi nhau trên những gốc cây rừng. Thùy chậm rãi đi từng bước bên cạnh Sơn Dương. Nàng ngược nhìn bộ râu của Sơn Dương rồi cười, chàng hỏi:

- Cười cái gì đó?

- Râu của anh.

- Sao?

- Đa tình và đáng sợ.

- Tại sao sợ?

- Những người đàn ông có râu đều đáng sợ. Râu càng rậm nam tính càng dữ dội và yêu càng ghê gớm.

- Sao em biết?

- Em đọc sách.

- Phải thí nghiệm mới chắc ăn, đọc sách chưa đủ cung ạ.

Thùy nghiêm trang.

- Bao giờ anh cưới vợ?

- Khi nào em lấy chồng thì anh cưới vợ, hai đứa mình làm luôn một lần đỡ tốn tiền, đỡ phải kiếm cô dâu chú rể nữa.

- Thôi đừng có khôn.

- Dĩ nhiên anh phải khôn mới yêu được em chứ?

Chàng đặt nhẹ tay trên ngực nàng:

- Tim em hết đóng băng chưa?

Thùy lắc đầu:

- Chưa.

- Bao giờ thì băng tan?

- Chắc không bao giờ nữa.

Nàng tiếp:

- Khi băng tan thì em già rồi, anh sẽ không yêu được em nữa.
- Em tự ướp lạnh em, em phải tươi hoài chứ.

Thùy nín thình ngó chàng, mình tự ướp lạnh mình hay người mình yêu đội đá lên hồn mình? Em mơ suốt một đời êm đềm như bao nhiêu người đàn bà khác. Bao nhiêu đêm vợ chồng bao nhiêu ngày mê đắm, quên sao nổi, xoá sao nhòa? Và còn gì đây cho Sơn Dương, dù muốn dù không thân thể mình cũng đã ôm kín xác thịt chàng. Không, đời hai người đàn ông đời ô uế mất rồi, trong tay anh em biết em nghĩ đến ai? Thành hay Sơn Dương mình yêu ai nhiều hơn ai?

Thùy buồn bã:

- Anh Vinh.

Chàng lặng lẽ nhìn nàng, vẻ đăm thắm rất đàn bà, vẻ long lanh rất ngây thơ. Chàng rung động vì bất ngờ nàng gọi lên cái tên thật của chàng vì hai giọt nước mắt trong lăn từ đôi mắt xanh như mây bay.

- Một người đàn bà trong một phút giây chỉ có thể gọi tên nghĩ thầm về một người đàn ông thôi anh ạ. Nếu em có những hai người em sẽ khổ tâm vì bị dấn xé. Chắc anh không muốn cho em khổ.

Chàng gật đầu, Thùy cúi nhìn xuống đất:

- Bởi em trót đã hết mình, nên bây giờ chẳng còn gì để tặng cho anh. Chắc hẳn anh không bao giờ muốn em chỉ đến với anh bằng xác thịt phải không Sơn Dương? Bây giờ nỗi đau đớn còn sâu đậm quá, em chưa quên được con và chồng em.

Sơn Dương dịu dàng vuốt nhẹ những giọt nước mắt của Thùy:

- Anh hiểu, thôi đừng khóc nữa.

Thùy ngược lên nhìn soi vào mắt chàng, mắt chàng bây giờ có những góc cây và nhiều phiến lá lung linh buồn. Mắt chàng có những tia nắng và có cả mái tóc đôi môi của nàng chìm chìm trong đó. Thùy muốn nói nhưng rồi lại thôi. Im lặng là cõi mệnh mông nhất, im lặng là lời tình sâu nhất.

Sơn Dương nắm nhẹ tay nàng dắt đi, gió bay rất nhẹ những sợi tóc mềm của nàng, gió hôn rất khẽ những sợi lông tơ mỏng man trên má nàng hồng lên dưới nắng. Thứ nắng vàng đã mướt mà màu xanh.

- Em sinh con mà không được làm mẹ, em lấy chồng mà không được làm vợ, định mệnh đã dành cho em cái hạnh phúc đắng cay của một cô gái chữa hoang

rồi. Bây giờ em hết oán hận anh ấy rồi. Nhưng em còn nhớ anh ấy và thương như thương xác thịt mình. Nếu em nói em quên anh ấy rồi, anh đâu có tin phải không anh?

Chàng gật đầu. Thùy vừa đi vừa nhìn xuống hai bàn chân mình. Gió reo trên cao ngày đời phiêu lãng. Nàng ngược mắt nhìn Sơn Dương. Đôi mắt chàng chìm chìm say đắm. Tất cả chìm trong yên lặng để nghe tiếng lá thở nghe vi vu hơn. Sự im lặng mãi mãi là một quyết rũ mãnh liệt nhất, đàn ông thỉnh thoảng còn quỵ rũ hơn cả rừng.

Nàng nghĩ đến Thành, người đàn ông một đời mê đắm. Thành đã bị người lớn xâm chiếm quá mạnh. Thành không còn chút gì của riêng chàng nữa? Tội nghiệp. Sống và chỉ sống cho người khác chàng sẽ còn gì? Người ta không ai hài lòng một ai. Ngay cả cha mẹ và vợ chồng phải có những lúc sống cho riêng mình, thật riêng tư mới tha thứ nỗi những xâm chiếm tàn nhẫn của lòng người.

Thùy tâm sự:

- Mọi người đều khinh bỉ em khi em theo không anh ấy. Khi em có một đứa con với người yêu, em nhận tất cả những nhục mạ ghê tởm nhất.

- Họ đã già, mặc họ với dĩ vãng của họ. Chúng mình có tương lai, tương lai nằm trong ta chúng mình chứ không nằm trong tay người già.

- Người lớn nói chúng mình thác loạn.

Sơn Dương nhún vai:

- Nhưng chắc chắn, tuổi trẻ không biết đạo đức giả.

Thùy chớp mắt nhìn lên cao, những tia nắng vàng óng soi qua lá cây. Không có người lớn sẽ không có chúng mình. Nhớ ơn nhưng không thể giống họ như khuôn. Yêu thương nhưng không thể già như họ. Con người đã sống như những xác rập khuôn nhau bao nhiêu năm?

- Người lớn bao giờ cũng thích chúng mình sống đúng như họ đã sống, nghĩ y như họ đã nghĩ. Nhưng rồi một ngày nào đó, em cũng phải già đi chứ anh. Cả anh nữa, chúng mình đâu có trẻ mãi được.

Sơn Dương ôm vai nàng:

- Sống thật hồn nhiên mình sẽ trẻ mãi. Đừng chịu làm người máy Nai Nai ạ.

Thùy gật đầu:

- Em hiểu.

Sơn Dương kể:

- Ngày em bỏ đi, anh lang thang tìm em hoài. Anh đi tìm mãi đáng dấp hoàn toàn buông thả của em. Anh đi tìm cái mái tóc để mặc cho gió bay. Không thấy, những mái tóc rập khuôn xịt keo cứng làm anh buồn. Anh về Sài Gòn, những ngã tư đông người, anh thấy ai cũng giống ai. Vội vã và khô cằn. Anh sợ em cũng giống như họ mất.

Chàng tiếp:

- Anh thù nhất sự gian dối, ba mẹ anh là hai người biết nói dối rất tài. Nói dối tài nên giàu sang danh vọng. Ba anh trông rất đạo mạo và đứng đắn nhưng anh không biết ông đã ôm những cô gái nhỏ hơn anh nhiều, cả mẹ anh nữa. Lên xe, xuống xe, bà là một người đàn bà đứng đắn và đoan trang nhưng... anh không muốn ngó tới nữa. Đến bao giờ con người sống thật hồn nhiên như loài chim em nhỉ? Đến bao giờ trên mặt đất không còn những đôi môi biết nói dối em nhỉ? Lừa gạt, dối gian để làm gì hả em? Anh không hiểu nổi?

Thùy nói nhỏ:

- Họ cũng không thể hiểu nổi anh.
- Nhưng em, em hiểu anh phải không Nai?

Thùy gật đầu, Sơn Dương hôn nhẹ trán nàng:

- Anh yêu em Nai Nai.

Thùy im lặng nhìn chàng, từ đôi mắt nàng Sơn Dương hiểu nàng chưa quên nổi người đàn ông cũ. Chàng nhìn ra xa khe khẽ thở dài, Thùy thì thầm:

- Anh không thích em nói dối phải không?

Sơn Dương gật đầu, Thùy kể:

- Em mới gửi một lá thư dài về cho ba mẹ em. Chắc chắc mẹ em đã khóc nhiều về em anh ạ. Có một điều mãi mãi em không hiểu, mãi mãi em không thể nguôi quên là Thành có yêu em không? Em không biết em không hiểu. Nếu yêu em tại sao anh ấy lại bỏ em dễ dàng như vậy. Tiền bạc và những trở ngại nhỏ nhỏ đó mà so sánh nổi với tình yêu sao anh?

Sơn Dương thấp giọng:

- Anh nghĩ là Thành yêu em.

Thùy đau đớn:

- Người ta càng yêu nhau thì càng không hiểu nhau. Em là một người đàn bà ích kỷ, ích kỷ vì yêu quá say. Em muốn Thành chỉ yêu một mình em như em đã can đảm bỏ tất cả ra đi vì anh ấy. Anh ấy nể mẹ, thương em gái, anh ấy không bao giờ thuộc về em cả. Càng yêu nhau tha thiết càng dễ mất nhau anh ạ. Nếu chúng mình đi sâu vào đời nhau, sẽ có một ngày anh thù ghét em vì dĩ vãng của em. Sẽ có một ngày tình yêu trở nên cay đắng và chúng mình lại sống bên nhau như băng đảo. Đàn ông là ngày và đàn bà là đêm. Sự kết hợp thật tự nhiên nhưng thật đau đớn.

Sơn Dương bóp tay nàng:

- Anh chỉ biết bây giờ anh yêu em.

Tiếng hú của bạn bè âm vang gọi Sơn Dương về, Thùy cười nhẹ:

- Gấu Trắng gọi anh kia.

Sơn Dương gật đầu:

- Chúng gọi mình về nhảy đó em. Anh nhảy bản đầu tiên với em.

Bốn bàn chân bước nhanh trên lớp lá rừng khô, Thùy bỗng hỏi:

- Bao giờ anh đi lính?

Chàng nhìn nàng:

- Anh không biết, anh đợi. Thi rớt thì vào lính, đó là định đề chắc chắn và đúng nhất.

- Sao anh không nói ba vận động cho anh đi ngoại quốc.

Chàng thần nhiên:

- Anh không thích, anh đã đi thử một năm rồi, chán lắm.

Thùy đặt cả hai tay trên vai Sơn Dương khi bước nhẹ theo chàng, trong tay chàng theo nốt nhạc. Đôi mắt nàng nhìn thẳng vào đôi mắt Sơn Dương. Có rừng trùng điệp trong mắt chàng, mái tóc và đôi mắt say. Có một điều mãi mãi đến hôm nay nàng mới chợt nhớ nàng chưa hề khiêu vũ với Thành. Nàng cũng không muốn nói cho Sơn Dương biết, im lặng bao giờ cũng sâu xa hơn ngôn ngữ. Nàng xoa nhẹ một bàn tay lên gáy chàng và mãi tìm mình trong đôi mắt Sơn Dương. Dưới thung lũng, rừng đã tan sương, nắng đã vàng. Trên cao trên bạt ngàn rừng cây gió lạnh vẫn còn say.

Những màu áo quần quít với nhau, những mái tóc ngủ quên trên vai nhau và những đôi mắt chìm trong nhau ngày ngất. Tim Thùy bỗng thắt lại, nàng vừa

thấy đôi mắt tròn ngơ ngác của bé Dũng, bàn tay bé bỏng nghịch trên mặt trống và đôi môi buồn nảo nùng của chị tâm. Con lang thang phương nào. Con đang cười hay đang khóc? Con từ chối cha hay từ chối mẹ mà chưa vào đời mà con đã chết? Có thật mình muốn sinh con không? Có thật chàng khát khao một đứa con không? Câu hỏi chẳng ai muốn hỏi, chẳng ai muốn nhớ? Con là một kết tinh yêu thương hay là một tai nạn tình ái? Chắc con biết, con biết nên con mới bỏ đi. Mắt Thùy cay xè hai giọt lệ rất thâm trào ra. Sơn Dương dịu dàng nhìn nàng không nói một câu nào nữa.

Đến chiều.

Đà Lạt vào đêm sớm hơn mọi thành phố. Họ ôm đàn ôm trống rời khu rừng mang tên Nhất Linh. Sơn Dương dắt nàng lang thang quanh bờ hồ. Mặt hồ đầy sương mờ ánh đèn, từ một vuông cửa sổ của ngôi nhà nào đó trên dốc cao hát xuống một điệu nhạc êm ả và tình.

“Gót chân em hồng, như môi em say, tóc buông mềm, như đời em trôi. Đời sống ngọt cay, tình yêu lạnh băng, gót chân em hồng, anh thương nâng niu anh hôn ngón mềm nhìn mắt em cười.

Em ơi...người yêu. Ngày và đêm qua, lạnh giá khi em đi rồi, khi ta mất nhau, khi ta mất nhau. Em ơi...người yêu. Xa nhau rồi em buồn hay vui Mất nhau rồi em cười hay khóc Gót hồng trên đá khô, anh lo được gì cho em nữa, anh yêu mình mất nhau rồi, em buồn hay em vui. Băng sơn trôi hoài, băng sơn lạnh mãi, tình yêu ngọt cay tình yêu thù ghét. Em đi. Em đi...muôn đời ta mất nhau.”

Mắt Thùy mờ đi. Tim nàng nức nở gọi tên người tình trong nín câm. Muôn đời ta mất nhau. Tại anh hay tại em hả Thành? Vòng tay Sơn Dương trên vai Thùy để mình nhớ người khác. Dù muốn dù không em vẫn gian dối với anh rồi Sơn Dương. Dù muốn dù không khi người ta yêu nhau có nghĩa là người ta dối gạt nhau. Mỗi tình càng đẹp gian dối càng ghê gớm. Mỗi tình càng dài gian dối càng sâu xa. Và càng yêu nhau tha thiết người ta càng điêu đứng vì nhau, rồi hạnh phúc tìm trong tiếng thở dài, tìm trong nỗi đau và nước mắt.

Sơn Dương mua cho nàng một gói lạc rang và cho chàng một tờ báo. Ngày nào chàng cũng mua một tờ báo riêng. Tiếng hát buồn xót xa tan dần trong gió đưa bay, chàng nhận xét:

- Dân Đà Lạt là dân nộp nhất vì không biết thuê báo.
- Tại vì lạnh nhà ở thưa thớt.
- Con nít ở đây cũng ngoan hơn, vì bố mẹ chúng nộp hơn.

- Vì chúng chơi thả điều trên đồi thay vì lang thang quanh đồng rác.

Chàng mơ mộng:

- Mai một mình có con, anh cho chúng sống ở đây em ạ.

Thùy im lặng theo chàng vào Shanghai. Khi chàng vào toilette nàng cúi xuống tờ báo liếc qua những hàng tít lớn. Mắt nàng mở tròn thật tròn. Hai bàn tay nàng run run. Trời rất lạnh nhưng mồ hôi từng giọt trên trán nàng. Nàng ngây người nhìn đăm đăm gương mặt Thành in trên báo. Nàng bám chặt tay trên mặt bàn. Mặt bàn lạnh toát lạnh đến nỗi nàng có cảm tưởng đang bám vào những ngón tay không cùng của Thượng Đế. Lòng Thùy tan nát, trái tim nàng nức nở trong cảm nín tê liệt. Tưởng anh nhận cái định mệnh người lớn chọn cho, anh sẽ hạnh phúc hơn em. Tưởng anh chọn người vợ mẹ yêu anh sẽ yên thân một đời. Ai ngờ. Thùy trừng trừng nhìn Thành, rùng tóc bao đêm lồng tay vào say đắm, đôi môi bao lần nín giữ mê man.

Sơn Dương trở ra, chàng kinh ngạc nhìn gương mặt thất sắc của nàng. Những giọt mồ hôi má da tái xanh, hai môi mím chặt và nước mắt, nước mắt đầy trên mi. Chàng hỏi dồn:

- Em sao vậy em?

Thùy vẫn ngồi rất im. Buồn không nói ra được đau đớn không thể tỏ bày, ngậm ngùi không thở than. Chờ Sơn Dương ra nàng mới khóc nức, Sơn Dương hoảng hốt:

- Sao em khóc Nai Nai?

Thùy đẩy tờ báo tới cho chàng, Sơn Dương cúi xuống đọc rồi ngẩng lên nhìn gương mặt tràn đầy thống khổ của nàng. Sơn Dương thờ dãi đọc lại những hàng tít “khám phá ra đứa con của mình là con của một tài xế. Một sĩ quan bắn chết vợ...”

Thùy chùi nhanh nước mắt ghen ngào nói:

- Em chóng mặt quá, đưa em về được không anh?

Sơn Dương gật đầu, chàng để lại trên bàn tờ giấy bạc rồi dìu nàng ra ngoài. Thùy lặng lẽ đi bên chàng âm thầm như hình bóng, nàng ngửa mặt nhìn lên những vì sao:

- Em hiểu vì sao anh ấy giết vợ.

- Vì sao.

- Vì con của em với anh ấy đã chết. Anh ấy cũng đau đớn như em khi con chết đi và có lẽ còn đau đớn hơn em nữa. Khi người ta vâng lệnh quá nhiều, khi người ta bị đẩy đến đường cùng người ta sẽ một sống một chết.

Sơn Dương trầm giọng:

- Ba nói anh ấy giết vợ vì người vợ đã có thai trước với tài xế của cha nàng. Như vậy là anh ấy ghen.

Thùy buồn bã:

- Anh ấy tức giận chứ không ghen đâu anh ạ.

Sơn Dương nhìn đăm đăm.

- Em còn yêu Thành phải không?

Thùy gật đầu:

- Em không muốn nói dối anh.

- Bây giờ em có thể trở lại Sài Gòn được rồi. Vợ người ta chết rồi.

Thùy sầm nảo nhìn Sơn Dương.

- Không bao giờ.

Sơn Dương hỏi:

- Tại sao?

Thùy nhìn ra xa giọng nhẹ như hơi thở:

- Vì em yêu anh.

Sơn Dương dừng phắt lại xoay người nàng và nhìn thẳng vào mắt nàng, mặt hồ giá băng gió hiu hiu lạnh.

- Anh hiểu, anh xin lỗi em, như vậy là em yêu...

- Em yêu anh và chưa quên Thành.

Sơn Dương dìu nàng ra xe, trên mui xe có thật nhiều hoa rụng. Chàng cho xe chạy chậm chậm trên mặt đường. Thùy ngồi im lìm bên cạnh chàng và bắt đầu khóc. Sơn Dương để yên cho nàng khóc bởi vì còn khóc được người ta còn biết đến mùi vị của hạnh phúc. Người đàn bà không dễ gì quên được chồng, họ dù là một người chồng bội bạc và tàn nhẫn đi nữa. Anh là chồng em, có nghĩa là chúng mình trở nên một rồi. Không còn anh và không còn em nhưng là vợ

chồng, làm sao em vui được khi anh đau khổ bởi vì anh chính là em cơ mà. Tại sao mình lại lạnh lùng giá băng? Tại sao mình cầm súng bắn chàng? Thì ra chồng vẫn là chồng, vợ vẫn là vợ những ý nghĩ rồi bởi quay cuồng trong đầu Thùy.

Sơn Dương dừng xe lại vô tình chọn một nơi ngày mới quen nhau họ đã dừng. Thùy không xuống xe nằng ngồi im trên ghế. Đêm rủ bóng mềm trên mặt hồ. Con đường vòng hiu hắt gió đêm, Sơn Dương rút khăn lau khô nước mắt cho chàng.

- Nín đi em, mọi sự đã rồi.

Thùy giữ yên cánh tay của chàng:

- Đừng giận em Sơn Dương.

Chàng dịu dàng lắc đầu:

- Anh thương em.

- Anh ấy tự biến mình thành nạn nhân của anh ấy. Sống hết mình như anh và em cũng khổ, mà sống lờ phụ thuộc hết người này và đến người kia như Thành rồi anh ấy còn gì? Chết đi vẫn chưa được sống cho riêng mình được một ngày. Con người thật đáng thương nhưng cũng thật đáng kính. Nếu con em còn, chắc chắn em trở về Sài Gòn ngay ngày mai, nhưng nó đã chết rồi. Chính anh ấy giết chết con em, em không thể nào nhìn mặt anh ấy mà không phát điên. Nhìn anh ấy tưởng tượng ra con em mặt mũi tay chân tím bầm vì nghẹt thở, vì không tình yêu của bố để hít thở sự sống nên nó chết. Em muốn trở về nhưng em không về được, vì em sẽ giết chết anh ấy mất. Chính anh ấy đã làm cho con em chết.

Sơn Dương bối rối ôm vai nàng, chàng sợ giọng nói miên man của nàng ru nàng vào nỗi đau khổ cùng cực nhất.

- Nai Nai anh van em hãy nghĩ đến anh một chút và quên hết đi.

Sơn Dương đưa nàng về nhà, bắt nàng uống một viên thuốc ngủ. Thùy ngồi trên ghế nhìn Sơn Dương rồi lại nhìn hình Thành trên báo. Hình ảnh của kẻ sát nhân sắp ra tòa đền tội. Nàng không biết nàng đang yêu ai nữa. Nàng ngược mắt nhìn Sơn Dương muốn nói với chàng, em không biết em đang yêu ai? Anh hay Thành? Nhưng rồi nàng ngồi im, yêu nhau là lừa dối nhau và lừa gạt nhau rồi, mãi mãi em lừa dối anh vì em yêu anh...

HẾT.